

મૃત્યુની રાહ જોઈને પથારી પર
પડ્યા હોઈએ ત્યારે
ભૂતકાળની વાતો યાદ કરીને
ખડખડાટ હસી શકીએ,
તો સમજવું કે આપણું જીવેલું સાર્થક છે.
મરતી વખતે સૌથી ધનવાન વ્યક્તિ
એ જ કહેવાય છે જેની પાસે
ખૂબ બધી યાદો,
વાતો અને વાર્તાઓ છે.
જે માણસ જિંદગીમાં
ક્ષણો કમાઈ નથી શકતો,
એ સૌથી મોટો બેરોજગાર છે.

એક દિવસ

બધું પર્ફેક્ટ થઈ જવાની
ઝંખના અને ચાહમાં
જીવતાં રહેવાની પ્રક્રિયાને જ
કદાચ આશાવાદ કહેવાતો હશે.
સપના વિનાની ઊંઘને
મૃત્યુ કહેવાય છે.
રોજ સવારે આંખોને ખોલવા માટે
એને આગલી રાતે
સપનાંઓની લાંચ આપવી પડે છે.

રાત જ્યારે

સૌથી અંધારી અને

બિહામણી લાગતી હોય છે,

અજવાળું ત્યારે જ થતું હોય છે.

પણ સૂર્યોદય જોઈ શકવાની

એકમાત્ર પૂર્વ શરત છે,

અંધારા દરમિયાન ટકી રહેવું.

ફૂલ ઊગવાનો અવાજ નથી થતો,
બોમ્બ ફૂટવાનો અવાજ થાય છે.

કોઈ સ્ત્રી ગર્ભધારણ કરે ત્યારે અવાજ નથી થતો,
પણ કોઈ મૃત્યુ પામે ત્યારે ચીસો સંભળાય છે.

આ જગતમાં જેટલું વિકસી અને વિસ્તરી રહ્યું છે,
એ બધું જ શાંત છે. અવાજ એ જ પ્રવૃત્તિઓ કરે છે
જે વિનાશકારી છે.

આ જગતમાં રહેલા સર્જનાત્મક લોકો, કલાકારો,
સજ્જનો અને સદ્ગૃહસ્થો મૌન છે અને વિનાશક
વૃત્તિઓ વાચાળ. પણ આ જગતની સાર્થકતા
એના ઘોંઘાટથી નહીં, એના મૌનથી નક્કી થાય છે.
સોશિયલ મીડિયા હોય કે ન્યૂઝ ચેનલ, એ બધા
ઝાડ પડવાના અવાજો છે.

માનવતાનું મૂલ્યાંકન એ અવાજો નક્કી નહીં કરે.
એ મારું અને તમારું મૌન નક્કી કરશે. કારણ કે
વિસ્તરી રહેલું વન હંમેશાં શાંત હોય છે.

કોઈને સુરક્ષિત અંતરેથી યાદવું,
એ પ્રેમ-જગતની
એક વિશિષ્ટ સિદ્ધિ છે.

ગમતી વ્યક્તિ સાથે યા પીવી,
એ આપણી જિંદગીમાં
આવવા બદલ સામે રહેલી
વ્યક્તિની ઉજવણી છે.